

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **szer. rez. N.N.**

skazanego za przestępstwo z art. 357 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 maja 2026 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego skierowanej na niekorzyść skazanego od prawomocnego wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt Sg 18/25,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze grzywny i sprawę w tym zakresie przekazuje Wojskowemu
Sądowi Garnizonowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania**

Tomasz Artymiuk Marek Pietruszyński Barbara Skoczowska

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie, wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. Sg 18/25, uznał szer. rez. N.N. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 357 § 1 k.k., za które skazał go – przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. – na karę 200 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, a na podstawie art. 43b k.k. orzekł podanie

wyroku do publicznej wiadomości przez odczytanie go na apelu żołnierzy [...] w P. oraz zasądził od oskarżonego stosowne koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku na niekorzyść skazanego, w części dotyczącej kary grzywny wniósł Prokurator Generalny.

Skarżący zarzucił rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego – art. 37a § 1 k.k. polegające na orzeczeniu kary grzywny za popełnienie przestępstwa określonego w art. 357 § 1 k.k., podczas gdy przepis ten pozwala na takie rozstrzygnięcie tylko w sytuacji zagrożenia wyłącznie karą pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie w punkcie 1 (obejmującym wyłączne rodzaj i wymiar orzeczonej kary – uwaga SN) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniesiono, że zgodnie z treścią art. 37a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2023 r., jego zastosowanie i wymierzenie na tej podstawie kary grzywny jest możliwe w sytuacji skazania za przestępstwo zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat.

Tymczasem przestępstwo z art. 357 § 1 k.k. zagrożone jest karami alternatywnymi: ograniczenia wolności, aresztu wojskowego albo pozbawienia wolności do lat 2.

Z tego względu nie było możliwe wymierzenie oskarżonemu kary grzywny przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k.

W końcu rozważań, podejmując próbę wytlumaczenia materialnego uchybienia popełnionego przez Sąd pierwszej instancji, stwierdzić należało, że możliwość zastosowania art. 37 a k.k., w sytuacji gdy przepis przewidywał sankcję złożoną, czyli taką jak w przypadku przestępstwa z art. 357 § 1 k.k., była uznawana w doktrynie za dopuszczalną, jednak na gruncie poprzedniego stanu prawnego (zob. J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, s. 89; M. Małecki, Stosowanie art. 37a k.k., Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z 31 marca 2016 r., II KK 361/15, PS 2017, Nr 3, s. 121). Prezentowane były również poglądy przeciwnie, wskazujące, że chodzi wyłącznie o zagrożenie karą pozbawienia wolności rozumianą jako sankcja jednorodząjowa (zob. m. in. M. Mozgawa, w: Mozgawa, Kodeks karny, 2015, s. 122; R. Zawłocki, Reforma prawa karnego, s. 569 i n.). Obecnie spór ten, wobec zmiany treści art. 37a k.k., ma jednak wyłącznie znaczenie historyczne.

Z tych względów należało uchylić zaskarżony wyrok – w części dotyczącej orzeczonej kary grzywny – i w tym zakresie sprawę przekazać Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

Tomasz Artymiuk Marek Pietruszyński Barbara Skoczowska

[WB]

[a.ł]